



Crengi se apleacă și îmi ascund tăcerea...

Îmi cresc ramuri sub inimi, sufletul mi-e copt.

E toamnă. Fructele nu se mai coc.

Iar tu, ai încetat să mă cunoști.

Am devenit un copac, în absența ta...

cu rădăcini în nori, sub cer.

Sunt obiectul de discriminare al celorlalți copaci,

ce nu mă înțeleg și mă privesc suspect, ca pe-o ciudățenie a naturii.

Te iubesc cu o inimă de lemn, în care sângele

s-a transformat în sevă.

ca un copac ce-a fost uitat,

ai cărui fructe au căzut neculese

și au putrezit, hrânind cerul...

Mă usc din vârfuri,

doar rădăcinile-mi străpung tălpile

și mă învie încontinuu...

Nu mai știu să-ți spun că te iubesc

căci vezi, în lipsa ta am devenit de lemn.

Zavalic Antonia-Luiza are 21 de ani, este studentă în anul III la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială din Cluj-Napoca și a terminat liceul Regele Ferdinand Sighetu Marmatiei, profil filologie.

Întrega sa filozofie despre viața constă în următoarele cuvinte: "tot ceea ce este în afara noastră, cu atât mai mult este și în noi înșine", ne-a declarat autoarea poeziei.

În viitorul apropiat vom mai publica o altă poezie a acestei autoare.

Tinerii dornici să ne trimită propriile materiale pentru această rubrică o pot face pe e-mail: contact@sighet-online.ro